

[Lone Dybkjær]

ge har vi en chance for at få gjort noget for denne gruppe, mens vi, hvis vi breder den ud til alle andre, risikerer ikke at opnå noget som helst.

Så er der ændringsforslag nr. 13, som vi naturligvis også, i modsætning til andre ordførere, mener er vigtigt, fordi der kan være tilfælde – det fremgår klart af forslaget – hvor hensynet til arbejdets udførelse gør det nødvendigt at fravige aldersgrænsen, og så må det være muligt at gøre det. Jeg skal bare henvise til bemærkningerne til ændringsforslaget.

Så er der spørgsmålet om de 80 pct., og her mener vi til gengæld, det er vigtigt at fastholde denne støttesats også for dem, der kommer ind i jobskabelsesordningen, bl.a. på grund af mulighederne for forlængelse ud over de 25 år. Her mener vi, at det både administrativt af forenklingssmæssige grunde og også som et særligt incitament til ordningen i det hele taget er rigtigt at fastholde de 80 pct.

Så skal jeg kommentere et par af de ordførerindlæg, der har været.

Jeg har allerede over for hr. Kaj Poulsen kommenteret det indkomstpoltiske, og dér må vi vel blot konstatere, at her er vi ikke enige. Hr. Kaj Poulsen sagde jo meget klart, at med jobskabelsen havde socialdemokratiet til hensigt at få skaffet arbejdspladser, hvori også unge kan deltage. Vi mener, at det, der er meningen med jobskabelsesordningen, er at gøre en koncentreret indsats for de unge, så det netop ikke bliver sådan, at også unge kan deltage. Faren ved at gøre jobskabelsesordningen meget bred er netop, at der vil være enkelte unge, der kommer til at deltage; det bliver ikke en ordning, der specielt vil løse nogle problemer for den aldersgruppe, som er den virkelig truede gruppe.

Fru Lilli Gyldenkilde er uenig med os, og det er i orden, men når fru Lilli Gyldenkilde siger, at der er slinger i valsen med hensyn til vores ændringsforslag, og at vi imødekommer de borgerliges ønsker, så er fru Lilli Gyldenkilde på galt spor. Vi har lige fra starten af debatten sagt, at vi ville overveje at stille ændringsforslag om de 25 år, og det er klart, at når vi har sagt »overveje at stille ændringsforslag«, er det selvfølgelig, fordi vi har villet høre de argumenter, der ville komme imod et sådant ændringsforslag. Vi finder ikke de argumenter, der er kommet, overbevisende, og derfor er vi skredet til at stille et

ændringsforslag; når vi vurderer situationen, mener vi, at det vil blive den rigtige ordning. Der er altså ikke tale om nogen slinger i valsen.

Når så fru Lilli Gyldenkilde siger, at vi gerne vil socialisere de unge, men ikke de ældre, så er det – undskyld, fru Lilli Gyldenkilde – noget vås. Vores formål med denne ordning er – og det kan godt være, det er forskelligt fra SFs – ikke at socialisere. Vi har arbejdet for og klart sagt i betænkningssbidraget, at vi mener, det er meget vigtigt, at netop de private virksomheder kommer ind. Hvis de private virksomheder ikke kommer ind i denne ordning, kan vi glemme al vores snak om varige arbejdspladser, for så bliver det bare sådan en lille lappeløsning, som ikke vil få nogen som helst form for varig effekt. Vi ønsker ganske rigtigt, som fru Lilli Gyldenkilde siger, ikke at socialisere de unge, tværtimod ønsker vi at bringe de unge ind i det private arbejdsliv af hensyn til de unge selv.

Så er der spørgsmålet om det morsomme hos dem, der er lidt historiske med hensyn til den radikale holdning til dette. Den radikale holdning har hele tiden været, at vi skal gøre noget særligt mod ungdomsarbejdsløsheden. Det sagde vi, inden der blev folketingsvalg, det sagde vi under valgkampen, og det har vi sagt efter valgkampen.

Vi har accepteret, at udgangspunktet for diskussionen er regeringens forslag. Vi havde selv i sommeren sidste år fremsat et forslag, som ganske rigtigt indeholdt en anden ordning med en helt anden konstruktion end den, der ligger her med arbejdsmarkedsnævnet. Vi har erkendt, at det ikke var muligt at komme nogen vegne med det, og i stedet for er vi gået aktivt ind og har arbejdet med dette forslag fremfor at stå ude i kulissen og sige: æv-bæv, det kan I selv være! Vi har ment, at den eneste chance, vi havde for at gøre noget netop ved ungdomsledigheden, var at acceptere, at udgangspunktet var regeringens forslag, og så arbejde med det, så godt vi nu kunne, og i den periode har vi så droppet vores eget forslag. Vi mente simpelt hen ikke, det ville være særlig konstruktivt for debatten at bringe det på bordet igen, og vi kunne risikere én ting, nemlig at der slet ingenting kom igennem, at der overhovedet ikke blev skabt nogen arbejdspladser, og den